

**Minnesutställning på värdshuset Vild-Hussen i Hammarstrand
28-30 maj 2004**

**Till minne av Gudrun Pierre
1937 – 2002**

**Vi visade konst av Gudrun Pierre som vi lånat av
privatpersoner, företag, kyrkan och kommunen**

Gudrun Pierre var en av Ragunda kommuns främsta konstnärer. Född 1937 i Örebro. Kom till Pålgård, Hammarstrand 1960 där hon var bosatt fram till sin död i maj 2002.

Konstfackskolan 1955 - 1960. Arbetade som teckningslärare i Hammarstrand i 30 år.

REPRESENTERAD

Jämtlandsläns museum

Statens konstråd

Landsting: Jämtland, Västernorrland, Västerbotten, Kopparberg, Gävleborg

Kommuner: Östersund, Ragunda, Krokom, Bräcke, Berg, Trondheim, Karstula, Broby, Danmark, Sollefteå, Huddinge.

Kyrkor: Ragunda, Bollmora, Huvudsta, (julkrubbor).

OFFENTLIGA UPPDRAG

Ragunda kyrka, 1967, 1986, 1991. Kommunhuset, Hammarstrand 1972. Anders-Olof skolan, Hammarstrand 1974. Hammarstrands sjukhus 1975, 1976. Jämtlands läns försäkringskassa, Hammarstrand 1978. Krokoms sjukhus 1983. Frösökliniken 1985. Hovsliden, Hackås 1985. Storsjöbadet, Östersund 1986. Manama church, Zimbabwe 1987. Hammarstrands dagcenter 1987. Riksbyggen, Östersund 1991, 1995. Torvalla hälsocentral 1991. Ängmon, Torvalla, Östersunds kommun 1992, 1993, 1994. ICA Hammarn. Hammarstrand 1992. Lekskulpturer, Hammarstrand 1993. Telia Östersund 1995. Sollefteå kommun 1996. Skansbergsskolan, Huddinge 1998. Tandsbyns skola, Östersunds kommun 1999.

SEPARATUTSTÄLLNINGAR

"Barkstycken - Livstycken", Ahlsbergshallen, Östersund 1981. "Källan", Ahlsbergshallen, Östersund 1985. Sommarutställning, Pålgård 1989 - 1996. "Magi, kraf och skulptur" Jämtlands läns museum 1990. "Landskap för Fantasien", medutställare Stig Bahlenberg. Storsjöteatern, Östersund 1991. Gudrun Pierre och Stig Bahlenberg, Galleri Norrland, Östersund 1991, Göteborg 1992, Piteå Konsthall 1992, Sollefteå 1993, Kramfors Konsthall 1994, Umeå 1994, Stockholm 1995. "Konst på bilsalong", Östersund 1997.

SAMLINGSUTSTÄLLNINGAR fr o m 1980

Höstsalong, Jämtlands läns museum 1980. Konst från Ragunda, Karstula, Finland 1981, 1992. Konstnärscentrum Z, Östersund 1981. Bräcke kulturnämnd 1982. Jämtlandssalongen, Konstfrämjandet 1982. Yrke konstnär, Jämtlands läns museum 1982. Vårsalong, Jämtlands läns museum 1984, 1991. Ragundadalens konstförening 1984, 1988. Gallerihuset, Östersund 1984, 1993, 1995. Norrlandssalongen, Gävleborgs läns landsting 1985. Porträttutställning, Östersund 1985. Länets konst, Örebro läns museum 1986. Grafik, Jämtlands läns landsting 1986. Självporträtt KRO, Sundsvalls museum 1987. Jämtlandskonstnärer mot apartheid, Östersund 1987. Nordkalottens höstsalong, Luleå 1987, 1989, 1991, Galleri Norrland, Östersund 1987. Västerbottens konstförening, Umeå 1988. KRO-konstnärernas höstsalong, Jämtlands läns museum 1989. Broby, Danmark 1991. Riksdagshuset 1992. Åre, Järpen 1993. Liljevalchs vårsalong 1994. Musik- och konstveckan, Junsele 1995. Box skulpturpark, Kramfors kommun 1997, 1998, 1999. Slottet Gävle 1997. Konst från Ådalen, Krapperup 1998. Örebrosalongen, Örebro Konsthall 1998. Nordic Heritage Museum, Seattle, Washington, USA, 1999

Naturen var en ständig inspirationskälla för Gudrun Pierre. Hon förstorade de små detaljerna, linjerna i blad och skrovligheten i bark. De sista åren var själva jorden hennes arbetsmaterial.

Arkivbild: Stefan Linnerhag

TAG DEL AV KONSTSKRIBENTEN GUNNEL SVENNINGSONS FINSTÄMDA PORTRÄTT AV GUDRUN PIERRE HÄR NEDAN (infört i Östersunds Posten 2004-05-08):

Gudrun Pierre lämnade ett säreget formspråk efter sig

Den kommande veckan och en tid framöver kan vi återuppleva konstnären Gudrun Pierres konst på Galleri Remi i Östersund. Konstnären dog 2002, men har lämnat ett säreget och unikt formspråk efter sig. En av de som lärde känna henne och som levde nära hennes konstnärskap var konstskribenten Gunnel Svenningson. Hon ger här i ett finstämt porträtt en bakgrund till Gudrun Pierres symboler.

När jag som konstskribent grundligt betraktade Ragundakonstnären Gudrun Pierres skulptur ryggade jag tillbaka inför de vassa, otillgängliga formerna: Jag såg skarpt turkosa, ledade lerformationer som stod som utropstecken i snön. Eller var det en dinosaurie som glömt kvar en del av sitt skelett? Varifrån kom dessa hårda, arkaiska, ganska ovanliga symboler?

Jag blev så småningom även en själsfrände som nära fick följa hennes utveckling. Den konst som Gudrun Pierre arbetade fram under sitt alltför korta liv sågs med viss förundran i omgivningen. Men hon jobbade envist på, väl medveten om att hennes känsla fick alltmer exakta uttryck.

Känslan talade tydligt genom hennes händer. Från det undermedvetna steg symboler upp och ville bli uttryckta. Hon försökte allt oftare sätta ord på sina verk. I efterhand kunde hon även se ett mönster i det hon skulpterat. Ofta var det något i livssituationen som hade fått en form. Ta till exempel de sträva, vassa formerna. De stod för det aktiva livet, en sorts ungdomlig rakryggad styrka, som hon oftast visade.

”Jag är nog litet kärv”, konstaterade hon självmedvetet när vi talade om hennes färger. De var kyliga eller naturnära.

Naturen var hela livet en inspirationskälla. Björknäver formades i lera till ”mänskliga” livstycken med snörning. En personlig sorg fick henne att fundera: ”träden visar i sitt yttre,, sin hud, vilka revor och smärtor de upplever, medan människan har svårare att visa upp sina känslor.”

Hon förstörde de små detaljerna, linjerna i blad, skrovligheten i bark. Sensationen när jag stryker handflatan över hennes ”barkstam” gör mig plötsligt medveten om naturens sträva, trygga närhet.

Nya motiv hittade hon i Afrika. Därifrån hämtade hon masker och mystiska figurer. Hon övergav leran mer och mer. Hon stod ofta i sin trädgård i Pålgård och slet med svarta, blanka gummislangar. Hon tvättade, borstade, virade tills hon var nöjd med sitt höga, svartblänkande horn. Via en utställning i läns museet i Östersund ackompanjerades detta av ett stim ”hajfenor”, som stack upp ur gräsmattan.

”Jag gillar inte mjuka, runda former”, sa hon ibland. ”Sånt får andra hålla på med.”

Men med åren krävde livsprocessen sitt. De kantiga och vassa formerna tonades ned och blev mjukare. Svart gummi bildade rundlar som ringade in det kvinnliga symbolspråket. De berättade om sköten och sensuell kroppslighet.

När hon fick sitt första barnbarn dök en ny symbol upp. En liten mjukt rundad djurform, som kunde likna både en björn och en vessla. I en grop i marken brände hon de lustiga djuren, så att de fick en melerad svartgrå, brunvit yta. Hon placerade dem i trappor i olika höjd, så att de kom att likna enn dagisgrupp i rörelse.

Med barnbarnen flödade också nya färger. Rött och gult i lättsinniga lekskulpturer vid vatten. En knallröd tunga som retsamt sträcktes ut ur en svart ring.

Vi pratade ofta om färger och material, hon höll sig oftast till naturens egna. Det fick inte bli kitschigt. Året före hennes sista utställning – samma år som hon dog, våren 2002 – hade hon börjat med något nytt: sarkofagen.

Barnbarnet Max fick ligga modell på golvet och kring honom ritade hon kistformen. Hon gjorde flera sarkofager i slutet av livet. I olika storlekar. de var i rosa, tovade i grått med guldtofsar, i svart skiffer.

Detta var helt nya symboler, som hon inte själv kunde förklara. En dag höll hon på med en grå sarkofag, täckt med tovad ull, och då visade hon mig små guldtofsar som skulle fungera som accenter.

”Jag vill till och med ha gulddekorationer nu”, utbrast hon förvånad.

Guld var inte riktigt hennes material. Men till en sista utställning brände hon små vapensköldar i svart och guld. De blev små dekorativa smycken och såldes genast ut.

Guðrun Pierre friade annars inte precis till publiken. Hon gjorde sällan något på beställning.

Det hände i början när hon kom till Ragunda att hon försökte måla landskap. Hon bodde med hänförande utsikt över Indalsälven och blånande bergmassiv. Ett omtyckt tryck av den utsikten sålde bra och har länge varit ett emblem på de lokala ICA-påsarna.

Men hon kom aldrig till rätta med den platta ytan. Hon ville vända, vrida, bryta upp – och det kunde hon med lera.

Så gjorde hon sin egen version av traktens Vildhussen, som hon vek ihop av kavlad lera. Enkel, prosaisk, gråmålad. Liksom hennes krubba i Ragunda kyrka: enkla, rena figurer i terrakottafärgad lera.

De sista åren var själva jorden hennes arbetsmaterial. Och gräset. Det började med att hon av jordmassor skulpterade en kopia av sin egen hund Biggles på gårdsplanen för att sedan så gräs över den. På Frösön fick barnen en jättesoffa av gräs och tre halvcirkelformade soffor står också vid Thaipaviljongen i Utanede som minnen av en säregen, lyhörd och saknad konstnär.

Gunnel Svenningsson